

**ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ
ΕΠΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΗΣ ΖΗΜΙΑΣ ΛΟΓΩ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΒΛΑΒΗΣ
ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΣΥΝΤΡΕΧΕΙ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ**

Η βλάβη της υγείας ή του σώματος προσώπου εξαιτίας αδικοπραξίας εις βάρος του, λόγω της οποίας απόλλυται παντελώς ή μειώνεται η ικανότητα του θύματος προς εργασία, με άμεση συνέπεια να μην δύναται πλέον αυτός να πορίζεται τα προς το ζην, στοιχειοθετεί την έννομη δυνατότητα αυτού να προσφύγει στην διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, κατά τη διάταξη του άρθρου 728 § 1 περίπτ. (ε΄) ΚΠολΔικ και να ζητήσει να του επιδικασθούν προσωρινώς (μέχρις όμως το ήμισυ¹), τα χρηματικά ποσά που απώλεσε λόγω αδυναμίας του να εκτελέσει την μέχρι τούδε εργασία του, μετά τον τραυματισμό του και εξ αιτίας αυτού. Η αξίωση αυτή του παθόντος εδράζεται στην ΑΚ 929 εδάφ. α΄ και κατά κανόνα επιδικάζεται σε περιοδικές παροχές (δόσεις) κατά μήνα (ΑΚ 930 § 1 εδάφ. α΄).

Εξάλλου και στην εν λόγω περίπτωση, (της προσωρινής επιδικάσεως απαιτήσεως), ισχύει η γενική ρύθμιση εκ του άρθρου 682 § 1 εδάφ. α΄ ΚΠολΔικ, κατά την οποία για να διαταχθούν ασφαλιστικά μέτρα, απαιτείται να υφίσταται επείγουσα περίπτωση ή επικείμενος κίνδυνος². Ειδικότερα, ως επείγουσα περίπτωση, (διαμετρικώς διάφορη εννοιολογικώς εκείνης του επικείμενου κινδύνου, ο οποίος εφαρμόζεται σε άλλα ασφαλιστικά μέτρα κι όχι στο προκείμενο³), νοείται η ανάγκη να ενεργοποιηθεί προσωρινώς η επίδικη έννομη σχέση⁴, μέχρι να εκδοθεί επί της αντίστοιχης κύριας αγωγής, (αντικείμενο της οποίας είναι η εν λόγω έννομη σχέση), τελεσίδικη απόφαση, που θα τάμει τη διαφορά με δύναμη δεδικασμένου και θα παραγάγει εκτελεστότητα⁵. Τη συνδρομή της επείγουσας περίπτωσης, επικαλείται και αποδεικνύει ο αιτών τα ασφαλιστικά μέτρα⁶.

Στην προκειμένη περίπτωση, επίδικη έννομη σχέση μεταξύ ημών αφενός και του αντιδίκου, αφετέρου είναι η (ανύπαρκτη, βεβαίως) αξίωση του εναντίον μας προς αποζημίωσή του, επειδή - κατά τους αβάσιμους ισχυρισμούς του - ένεκα του τραυματισμού του από τον

¹ ΚΠολΔικ 729 § 2.

² **Αθ. Κρητικός**, Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, έκδ. 1998, περιθ. αριθ. 382 in finem σελ. 148.

³ **Κων. Μπέης**, ΕρμΚΠολΔικ, υπό το άρθρο 682. **Βασ. Βαθρακοκόλης**, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, (Ερμηνευτική και νομολογιακή ανάλυση, κατ' άρθρο), υπό το άρθρο 682. **Κυρ. Γεωργίου**, Οι έννοιες του «επικείμενου κινδύνου» και της «επείγουσας περίπτωσης» στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, (στην Ελλ-Δνη 1997, σελ. 16 επ.).

⁴ Ως «έννομη σχέση», νοείται κατά νόμο το δικαίωμα (η αξίωση) του ενοχικώς ή εμπραγμάτως δικαιούχου που πηγάζει από συγκεκριμένο ιστορικό συμβάν (λ.χ. από μία σύμβαση ή από προσβολή εμπραγμάτου δικαιώματος) και η αντίστοιχη υποχρέωση του ενοχικώς ή εμπραγμάτως υποχρέου/οφειλέτη (**Κεραμέυς**, Αστικό δικονομικό δίκαιο τ. II έκδ. 1986, § 59 σελ. 133-134).

⁵ Βλ. ενδεικτικώς, **Κυρ. Γεωργίου**, ανωτ., όπου και πλείστες παραπομπές στη σύμφωνη συναφή νομολογία και βιβλιογραφία.

⁶ **Αθ. Κρητικός**, ανωτ., περιθ. αριθ. 388, σελ. 150.

πρώτο εξ ημών, δεν δύναται να πορίζεται τα προς το ζην, διότι δεν δύναται να ασκεί ατομική επιχείρηση λιανικής πωλήσεως μπουγάτσας και συναφών ειδών, η λειτουργία της οποίας επέκειτο και ήδη ματαιώθηκε λόγω του ακρωτηριασμού του ποδιού του. Αυτής της έννομης σχέσης ζητεί ήδη την προσωρινή λειτουργία ο αντίδικος, με την κρινόμενη αίτησή του ασφαλιστικών μέτρων, υπό τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως του διαφυγόντος κέρδους του, το οποίο δήθεν θα αποκέρδαινε μηνιαίως από την άσκηση της εν λόγω επιχειρήσεώς του.

Περαιτέρω, επείγουσα περίπτωση επί τραυματισμού τινός λόγω αδικοπραξίας άλλου, υφίσταται μόνον στην περίπτωση κατά την οποία ο παθών, ακριβώς εξαιτίας του τραυματισμού του, δεν δύναται με οποιονδήποτε τρόπο να διατρέφει εαυτόν, δηλαδή απαιτείται εκ της ανωτέρω αιτίας να καθίσταται άπορος. **Επομένως, σε περίπτωση κατά την οποία ο παθών κατορθώνει να συντηρείται – μέχρι να γίνει δεκτή η αντίστοιχη αποζημιωτική κύρια αγωγή του τελεσιδίκως – είτε με ίδια μέσα είτε με τη βοήθεια τρίτων, (λ.χ. γονέων ή δανειστών), τότε δεν του παρέχεται το ασφαλιστικό μέτρο της προσωρινής επιδικάσεως, ακριβώς επειδή δεν συντρέχει η προς τούτο κατά νόμο προϋπόθεση της επείγουσας περίπτωσης⁷.**

Ως αιτία δε (κατεπείγον) της προσωρινής ενεργοποίησης της αξίωσής του αυτής, ο αντίδικος επικαλείται αφενός το ότι υπεβλήθη σε δαπάνες κι αφετέρου το ότι συνήψε δάνεια.

Επομένως, εν προκειμένω ακόμα κι αν αληθεύουν τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά που επικαλείται ο αντίδικος, ως στοιχεία θεμελιωτικά της επείγουσας περίπτωσης, εν τούτοις αυτή δεν στοιχειοθετείται κατά νόμο και άρα η αίτησή του είναι απορριπτέα, εκ του λόγου αυτού.

Ανεξαρτήτως όμως τούτων, τα ως άνω περιστατικά (δήθεν δαπανών του και δανείων), εκτίθενται στην κρινόμενη αίτησή του όλως αορίστως, επειδή **ούτε τις δαπάνες αυτές προσδιορίζει κατά είδος και ποσό ούτε και τα δάνεια εξειδικεύει, κατά δανειστή και χρηματικό ποσό**, για τον απλούστατο λόγο ότι πρόκειται για εντελώς ψευδή ισχυρισμό, ο οποίος προβάλλεται από τον αντίδικο κατά προφανή παράβαση του άρθρου 116 ΚΠολΔικ, προκειμένου να στοιχειοθετήσει επείγουσα περίπτωση, δηλαδή την απαραίτητη κατά νόμο προϋπόθεση για την ευόδωση της κρινόμενης αιτήσεώς του και κατ' ουσίαν. **Με αποτέλεσμα, η αίτησή του αυτή να εμφανίζεται στο θεμελιώδες αυτό σημείο της, ως αόριστη και συνεπώς δικονομικώς απαράδεκτη.**

⁷ Ad hoc **Αθ. Κρητικός**, ανωτ., περιθ. αριθ. 382 σελ. 148. **Παρμ. Τζίφρας**, Ασφαλιστικά μέτρα, έκδ. 1985, σελ. 252. Βλ. τη σχετική νομολογία συγκεντρωμένη, στον **Κυρ. Γεωργίου**, Ασφαλιστικά μέτρα, (Θεωρία-Νομολογία), έκδ. 1995, περιθ. αριθ. 1569 επ.

Εξάλλου, πέραν της προεκτεθείσας αοριστίας, **δεν υφίσταται εν προκειμένω και κατ' ουσίαν επείγουσα περίπτωση, δηλαδή δεν στοιχειοθετείται καμμία απολύτως ανάγκη να διαταχθεί το απαιτούμενο ασφαλιστικό μέτρο, αφού ο αντιδίκος ακόμα κι αν απώλεσε (όπως αβασίμως προβάλλει) τα (μελλοντικά) κέρδη του από την άσκηση της ως άνω επιχείρησής του, εν τούτοις δεν αντιμετωπίζει κανένα απολύτως πρόβλημα επιβίωσης, αφού αυτός ΠΟΡΙΖΕΤΑΙ ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΖΗΝ από τους γονείς του.**

Περαιτέρω, αυτός βεβαίως **ούτε σε δαπάνες υποβλήθηκε ούτε δάνεια συνήψε.** Ας προσκομίσει περί των ισχυρισμών του αυτών τα συναφή έγγραφα των επικαλούμενων όλως αορίστως δήθεν δαπανών του, δηλαδή **νόμιμες** αποδείξεις κλπ (τα οποία θα συνέλλεγε οπωσδήποτε – εάν υφίστατο πράγματι δαπάνες – προκειμένο να τα χρησιμοποιήσει στο δικαστήριο), καθώς και τα δανειστικά έγγραφα, των επίσης επικαλουμένων όλως αορίστως δήθεν δανείων του, **προκειμένου να έχουμε τη δυνατότητα να ελέγξουμε και εμείς τον κρινόμενο ως άνω ισχυρισμό του, διότι το γε νυν έχον αδυνατούμε ευλόγως να πράξουμε.**

Κατόπιν τούτων, παρέπεται αναγκαίως ότι η προκείμενη αίτηση του αντιδίκου είναι απορριπτέα, ως δικονομικώς απαράδεκτη και επειδή ελλείπει παντελώς η επείγουσα περίπτωση να ληφθεί το αιτούμενο ασφαλιστικό μέτρο, εν όψει του ότι τούτο συνιστά δικονομική προϋπόθεση της συναφούς δίκης, η έλλειψη της οποίας οδηγεί στο προπαρατεθέν απαράδεκτο⁸.

⁸ **Κυρ. Γεωργίου**, Οι έννοιες του «επικείμενου κινδύνου» και της «επείγουσας περίπτωσης» στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, (στην Ελλ-Δνη 1997, σελ. 16 επ., όπου και πλείστες παραπομπές στη σύμφωνη συναφή νομολογία και βιβλιογραφία, στην τελευταία παράγραφο της μελέτης).